

Захарченко (Янушевська) О.М.
Відкритий міжнародний університет
розвитку людини "Україна"

ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИЧНОГО ПЕРЕКЛАДУ. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОРИГІНАЛУ Й ПЕРЕКЛАДУ

Статтю присвячено особливостям поетичного перекладу та порівняльній характеристиці оригіналу й перекладу. Описано різні підходи до художнього, а саме до поетичного перекладу, який став об'єктом наукового дослідження.

Ключові слова: еквівалентність і цінність перекладу, повноцінний, адекватний переклад, інформативний зміст оригіналу, стилістична характеристика оригіналу, синонімічний ряд, лінгвістичний лад пам'яті, гармонія словосполучень, сховані кадри, фауна слів.

Хоча переклад – це, безсумнівно, древній вид діяльності, але лінгвістична наука про переклад почала оформлятися в самостійну дисципліну лише з початку другої половини двадцятого сторіччя. Більшість висловлень про переклад належить видатним майстрам слова й серед їхніх авторів можна знайти імена Цицерона, Лютера, Гете, Пушкіна, І. Франка, Лесі Українки, Михайла Старицького й ін. Необхідно згадати, що глибоко серйозне, можна сказати сподвижницьке відношення до своєї праці завжди відрізняло майстрів українського перекладу. Всі вони були просвітителами свого народу. Самовіддана робота великого заgonу перекладачів таких як: М. Рильський, М.Бажан, М.Лукаш, Кочур, Кундзич і інших стала великим внеском у розвиток культури й перекладу в нашій країні за останні десятиліття. До середини ХХ ст. процес перекладу став об'єктом всебічного наукового дослідження. Перекладацька проблематика привертала увагу лінгвістів, вивчення перекладу стало оформлятися як особлива лінгвістична дисципліна, що оперує термінами й поняттями лінгвістики. Тексти, залежно від їхньої функціональної спрямованості, поділяються на інформативні й художні. У такий спосіб розрізняють і два види перекладу інформативний (прагматичний) і художній. Предметом даної статті є художній переклад і безпосередньо - поетичний.

У художньому перекладі найбільш велике розходження між еквівалентністю й цінністю перекладу. На перший план при оцінці перекладу виступає не точне відтворення змісту оригіналу, а забезпечення високих літературних достоїнств тексту перекладу, більш-менш рівноцінних достоїнствам тексту оригіналу. Літературне достоїнство оригіналу й перекладу визначаються естетичними й літературознавчими критеріями, що виходять за рамки лінгвістичної науки про переклад. У зв'язку з цими критеріями повноцінним, адекватним перекладом може бути визнаний переклад, що зовсім не відтворює інформативний зміст оригіналу. Особливо це проявляється в поетичних перекладах. Такі, наприклад, що користуються загальним визнанням, переклади Маршака, про еквівалентність яких можна говорити лише в змісті відтворення високо художнього цілого. Широко відомий лермонтовський переклад з Гете «Гірські вершини...». Ці вірші є вершинами російської поезії. У поезії, як і в науці, рівнятися треба на вершини. І поетам-перекладачам треба рівнятися на Лермонтова. Нещасний буде той перекладач, який забуде про це. Зіставлення перекладу з оригіналом дає дослідникові право сказати, що «риси, задані ліричним твором Гете, зовсім відступають на задній план, і вірш озаглавлений «з Гете», стає однією з оригінальніших і характерніших речей Лермонтова». Це не єдиний випадок, коли в процесі перекладу з'являється оригінал вірша перекладача, завдяки тому, що в перекладі виявляються відхилення від оригіналу, обумовлені не свавіллям перекладача, а його творчою індивідуальністю, тим завданням, що він ставив перед собою: відтворити свої власні переживання, відштовхнувшись від твору іншого автора. Щоб переклад сприймався як оригінальний вірш поета-перекладача, зовсім не обов'язкові якісь розбіжності в порівнянні з оригіналом заміни. Іноді до такого результату приводять незначні відхилення, пов'язані саме із творчою індивідуальністю перекладача, виправлення на особистість перекладача. Про це переконливо написала Марина Цветаєва в статті «Два Лісових Царі». Вона зіставила переклад Жуковського з оригіналом Гете. «І от висновки. Речі рівновеликі. Краще перевести Лісового Царя, чим це зробив Жуковський, не можна. І не повинне намагатися. За сторіччя давнини це вже не переклад, а оригінал. Це просто інший Лісовий Цар. Російський Лісовий Цар - із хрестоматії й страшних дитячих снів. Речі рівновеликі. І зовсім різні два Лісових Царі». Цей висновок надзвичайно цікавий. Звичайно Цветаєва не закликає до перекладів,

далеких від оригіналу, що спотворює його, але відстоює право Жуковського-перекладача на свого Лісового Царя. Так само, як актори не спотворюючи текст драматурга, виходячи з даного тексту, знаходять можливість «скоригувати» п'єсу на себе, сказати про своє розуміння героя маючи право на свого Гамлета, Дон-Жуана, Хлестакова.

«Вірний», «точний», «адекватний» так само як і кожне інше визначення перекладу - все це одні лише слова, по суті нічого не пояснюючі, якщо в перекладі не враховується стилістична характеристика оригіналу. Зараз як основна вимога до перекладу висувається вимога вірності стилю оригіналу. Про це книги К. Чуковського, І. Кашкіна, Е. Еткінда й інших теоретиків перекладу. Вивчаючи майстерню перекладачів, неважко помітити, що видатні перекладачі завжди були стурбовані тим, щоб передати особливості стилю перекладного поета.

Поняття ж стилю, як відомо, складається з «дріб'язків», відхилення від яких можуть у сукупності зіпсувати весь переклад. Гарна виразна мова - найважливіша умова правильності й точності перекладу. Потрібне слово часто виявляється «схованим» у синонімах, у синонімічному ряді, і витягти його звідти може тільки майстер. Гарний перекладач ніколи не задовольняється словом загального значення, він як би проникає в другий і третій лінгвістичний лад пам'яті й знаходить потрібне слово. Наївно думати, що твір перекладений, якщо передано один лише зміст, але не передано чарівність. Ілля Еренбург, цитуючи вірші Пушкіна «Я помню чудное мгновение...», писав, що, «перекладені на іншу мову, ці чудові вірші можуть стати вульгарним романсом». Він розумів, що це може відбутися не тому, що важко передати логічний зміст вірша, суть у тім, що важко зберегти поетичний зміст. У віршованому перекладі дуже важко правильно передати інтонацію, звукопис, гармонію словосполучень. Музику не перекладають, вона як і живопис, доступна усім. Але коли перекладають вірші, виникає необхідність неможливого, необхідність «перекладу» музики. Мова йде не просто про звукописи, але про гармонію віршованого мовлення в цілому, про ті нез'ясовні принадаєності словосполучення, які знаходять великі поети, збагачуючи національну мову. У кожному вірші є якесь приховане диво. Ми відчуваємо його, але не бачимо, як захований кадр, і часто при перекладі губляться саме ці «сховані кадри», і

переклад, дуже схожий на оригінал, виявляється дуже далеким від нього.

Талановиті ж перекладачі розгадують це диво й переносять його в переклад, вони відтворюють ці «сховані кадри» оригіналу інтуїтивно. Перекладати гарні вірші гарними віршами - із цього й треба починати розмову про вірність і точність. Великі перекладачі - завжди творці. Вони не можуть перекладати без права на творчість, без права на деяку волю. Поетичний твір не вичерпується мовою, однак він розкривається й пізнається через мову.

Переклад - виворіт килима. Але перекладач працює над тим, щоб передати і яскравість фарб, і відтінки квітів. І як би перекладач не прагнув "бути відсутнім" у своїх перекладах, в них, як у ледве посрібленому склі, явно видні риси особи перекладача. Тому що «муза в поета - як сказав А. Межиров, - одна й для своїх віршів і для перекладів». Переклад починається з відбору. І по тому, що перекладає перекладач, можна судити про нього, тому що перекладають добре те, що творчо близько самому поетові-перекладачеві. Відомі випадки, коли саме переклади сприяли виявленню в перекладача таланту поета, наприклад, знаменитий своїми перекладами з Мірзи Шафі, німецький письменник ХІХ століття Боденштадт. «Перекладачі - люди свого часу й народу, - писав І. Кашкін, - тлумачення оригіналу - невід'ємне їхнє право. Не існує художнього перекладу без певного осмислення й тлумачення оригіналу...» У своїй книзі «Поетія й переклад» Е.Г. Еткінд розглядає поетичний переклад у його творчому становленні. Він показує, як в особистості перекладача сполучаються читач, вчений і поет. Якщо перекладач - читач у своєму палкому, упередженому переживанні не виходить за рамки твору, пізнає його, так би мовити, «зсередини», то перекладач - вчений, неупереджено дослідивши структуру оригіналу, виходить за рамки твору, звертається до історичної дійсності, побаченої й відображеної автором, черпає відомості про неї із всіх можливих джерел. Втім, будь-які, навіть найсумлінніші, наукові пошуки пропадуть у цьому випадку дарма, якщо вони не переростають у творче переживання. Перекладач повертається до вихідної історичної дійсності у всеозброєнні власного творчого досвіду, осягає її з усією безпосередністю художника. Однак повернення до вихідної дійсності - це всього лише один, хоча й дуже важливий етап у творчому процесі перекладача.

Дійсністю, що підлягає творчому осмисленню й відтворенню, стає для перекладача окремий поетичний твір, що сприймається як частина єдиної світової культури, пов'язаної з її сьогоденням, минулим і майбутнім. У цьому специфіка художнього перекладу, що дозволяє говорити про перекладацький жанр. Хто не захопиться віршем Лермонтова «Виходжу один я на дорогу» у геніальному перекладі Рільке? Німецькі вірші дійсно чарують не менш ніж російський оригінал. Однак неупереджено строго зіставлення показує, що незважаючи на текстуальну близькість, Рільке далеко відходить від Лермонтова. На думку Еткінда, Рільке «лише по-своєму переоркестрував Лермонтовські вірші». Тим часом уже в першій строфі ми бачимо серйозну розбіжність між перекладом і оригіналом:

Выхожу один я на дорогу,
Сквозь туман кремнистый путь блестит. Ночь тиха. Пустыня внемлет
Богу,
И звезда с звездой говорит.

Einsam tret' ich auf den Weg, den leeren,
der durch Nebel leise schimmernd bricht; -
Seh die Leere still mit Gott verkehren.
Und wie jeder Stern mit Sternen spricht.

Слухати й *verkehren* мають різне стилістичне забарвлення. Ліричний герой Лермонтова хотів би заснути «навіки». У Рільке замість «навіки» - *jahrhundert lang* (протягом сторіч). У Лермонтова позачасова казкова мрія близька до фольклору. У Рільке - віра в торжество любові над часом, над розлукою, над смертю. Земна реальність цієї любові закріплена в зниженій розмовній лексиці, а безстрашність і насолода її голосу чуються у внутрішній музикальності. Оркестровка змінилася, як видно, у результаті переосмислення всієї художньо-естетичної цілості вірша. Але внутрішня музикальність вірша відшкодовує втрати й «читач, який пізнав Лермонтова по одному цьому віршу», вже не забуде російського поета. Аналізуючи досвід найбільших перекладачів, Е.Г. Еткінд доходить висновку, що переклад - завжди порівняльна стилістика двох мов. Ці думки дуже актуальні. Новонароджена наука усе голосніше заявляє про своє існування поряд з лінгвістикою, вона містить у собі естетику й історію культури. Вивчаючи співвідношення індивідуальних стилів з національним

стилем і стилями епох, ми бачимо, як вони всі доповнюють один одного в гармонічній єдності. Поет-перекладач за родом своїх занять особливо тісно стикається із цією єдністю. Проте, не можна закривати очі на те, що існують і труднощі чисто лінгвістичного порядку, і з ними перекладач постійно зіштовхується в процесі своєї практичної діяльності. Ці труднощі різні від мови до мови, вони полягають у тім, що кожній мові дійсно властиві свої специфічні особливості в «баченні» світу. Крім того існують реальні розходження пов'язані з особливостями матеріальної і соціальної культури носіїв мови, з особливостями їх політичного і ідеологічного життя. Багато труднощів теоретичних проблем перекладу пояснюються також складністю і ще недостатньою розробленістю семантичних проблем. Переклад поезії - це інтерпретація національного характеру; структура й специфіка мови відбиваються в процесі мислення, через мову веде дорога до способу мислення народу, мова вводить в побут і атмосферу життя з усіма їхніми відтінками. Тому, не знаючи мови, перекладач працює наосліп; підрядковий переклад - це робота, що вимагає бездоганно тонкого чуття, щоб не провалитися де-небудь, подібно сліпому. Володіння мовою ще не визначає здатності до перекладу поезії. Дуже важливо, щоб перекладач був обдарованим поетом, який знає до того ж мову віршів оригіналу. Тільки одне єдине можна взяти як висновок із усього вищесказаного: робота над перекладом завжди починається із кропіткого аналізу кожного слова, вірша, строфи - у голові, а закінчується радісним відкриттям, натхненним поривом -у серці, керованим всією попередньою логічною роботою з освоєння оригіналу. Починаєш як ремісник, - закінчуєш як художник, що проводить ревним поглядом свої творіння, подібні до птахів, що перелітають кордон. І все-таки, коли мова заходить про вірність і точність, багато поетів-перекладачів говорять про неможливість віршованого перекладу. «Навіть репродукції картин дають більше уявлення про оригінал, чим прекрасні поетичні переклади: у кожній мові своя фауна слів, своє звучання, свої асоціації» - Еренбург. Очевидно мається на увазі, що навіть найкращий переклад поступається оригіналу. Справді, яка радість відкрити для читача новий прекрасний твір поезії! Відтворити його своєю мовою з можливою вірністю оригіналу! "Переклад - мистецтво у високому змісті цього слова. І все-таки з роками усе більше віддаленим від оригіналу здається нам найкращий переклад". Очевидно, саме ця обставина турбує перекладачів - вони говорять про

неможливість перекладу й одночасно про його винятковість. Але й оригінальні вірші писати «неможливо». Кожна справжня удача поета (так само як і перекладача) - виключення (виняток). Творчість завжди - виключення, завжди здійснення неможливого.

Література:

1. «Слово о переводе» В.Н. Комиссаров, Москва, 1973 г.
2. «Тетради переводчика» доктор фил. наук Л.С. Бархударов, Москва, 1968 г. и 1966 г.
3. «Мастерство перевода», К. Чуковский, Москва, 1970 г.

Автор цієї статті як додаток до неї пропонує увазі читачів власні літературні переклади з німецької та французької мов російською мовою віршів: Г. Гейне «Лорелея», П. Верлен «Осінні пісні», М. Деборд-Вальмор «Розы Саади», Й. Гете «Дивная роза в степи», М. Беалю «Легенда», Г. Гейне «Они любили друг друга...», Й.Ф. Шиллер «Перчатка», Е. Нелліган «Грустная серенада», Й. В. Гете «Фиалка»:

<p align="center">Осенние песни («Chansons d'automne» Paul Verlaine)</p>	<p align="center">Лорелея (По мотивам Г. Гейне «Lorelei»)</p>
<p align="center">I</p> <p>В рыданиях осени Трепетной проседью Замер длинный смычок, От нот угасанья, Наполнив страданьем, Сердце тоской обжѐг.</p>	<p align="center">I</p> <p>Дивная сказка седой старины Давно не даёт мне покоя, Сердце и разум печали полны, Понять не могу, что со мною.</p>
<p align="center">II</p> <p>И я задыхаюсь, Бледнея и каюсь, В полночный бой часов, И слёзы нахлынут, Дней прежних низринут Благодатный покров.</p>	<p align="center">II</p> <p>Воздух свеж, вновь сумерки спустились, Рейн устало несёт свои воды, Лишь вершины гор во мгле светились Под лучами солнца на заходе.</p>
<p align="center">III</p> <p>Пленившись распятем, Я плачу в объятьях</p>	<p align="center">III</p> <p>И там дева юная сидела, Играя ослепительной красой, О чём-то неземном так сладко</p>

Холодного ветра,
К земле тяготевший,
Как лист облетевший
Неведомо где-то.
Киев, 8 июня 2011

**Легенда («Légende» Marcel
Béalu)**

I

Древом одним стали двое
влюблённых,
Вечностью время для них
обросло,
Тело корнями их в землю
вросло,
Ветви-их руки, нежно
сплетённые,
С них, осыпаясь, летят семена
Гимном – бессмертной любви
письмена,
И не страшны им ни ветер, ни
зной,
Стужа в мороз, ни дождь
проливной,
Твёрдый, как мрамор, с
прожилками ствол
Их гармонично в единое свёл.
И в, сокровенно слитых, устах
Жимолость свила гнездо для
птаха.
г. Киев, 4 июля 2009 г.

пела,
Звала, манила властно за собой.

IV

Свои кудри золотые до земли
Расчёсывала гребнем золотым,
И перлы драгоценные цвели
Каменьем ожерелья дорогим.

V

А шкипер внизу на утлом челне
Глядел на неё завороженный
вверх,
Не видел он рифов – кончины на
дне,
Чудный напев душу в бездну
низверг.

VI

И я вижу как жадной волною
Накрыло шкипера вместе с
челном,
Это песнь Лорелеи с собою
Его навек заманила на дно.
г. Киев, декабрь 2006 г.

**Sie sahen sich an so feindlich und
wollten vor Liebe vergehn.
H. Heine**

I

Они любили друг друга любовью
Возвышенной, чистой, однако при
встрече
Под маской враждебной волнения
кровью
Скрывали притворно холодные
речи.

Дивная роза в степи
(«Heidenröslein» J.W. Goethe)

I

Прекрасная, как ранняя заря,
 В степи заблагоухала роза,
 В шипах терновых яхонты горят

–
 Невинная защита от угрозы;
 Беспечного юнца краса слепит,
 Дикая алая роза,
 О, дивная роза в степи.

II

Без трепета к небесной красоте,
 Он молвил дерзко: «Я сорву
 тебя!»

Ещё не ведая страданий на
 кресте,
 Она в ответ: «Я обожгу тебя!
 Век будешь помнить!» - он же
 ей: «Терпи»
 Дикая алая роза,
 О, дивная роза в степи.

III

Не помогли ей острые шипы,
 Он, ослеплённый грубостью
 своей,
 Безжалостно расцвет красы
 прервал,
 И Совершенства чудо сникло в
 ней...
 Безумец жалкий тотчас обнищал,
 Дар царственный увял и роза...
 спит,
 Дикая алая роза,
 О, дивная роза в степи.
г. Киев, 28.03.2009 г.

II

Расставшись навеки, лишь в
 сонном виденьи
 Их души встречались так
 трепетно, с мукой...
 Давно их не стало, но с
 воскресеньем
 Восполнится светом иным их
 разлука.
3 января 2012 г.

Розы Саади
**(«Les roses de Saadi»
 Marceline Desbordes – Valmore)**

I

Я несла тебе сегодня утром розы,
 Целую гирлянду, затянув за пояс,
 Бант на нём воздушный, словно
 грёзы,
 Их не выдержал и развязался,
 тотчас,

II

Словно птицы, вдруг вспорхнули
 розы,
 Ветер их понёс в объятья моря,
 Хлынули волной морские слёзы,
 Красным пламенем зажглись, как
 утром зори...
 На мне платье до сих пор
 благоухает,
 Нежный аромат роз источает.
г. Киев, 3 июля 2009 г.

Перчатка
«Der Handschuh» (J.C.F. Schiller)

Когда-то пред своим зверинцем
 Со свитою вельможною и
 принцем
 Король Франциск торжественно
 сидел
 И с нетерпением ожидал турнира,
 Как в предкушеньи пира,
 А вокруг него кольцом с высокого
 балкона
 Весь цвет прекрасных дам глядел.
 Лишь только знак подал король
 перстом своим -
 Как тут же сразу перед ним
 Огромной клетки дверь
 распахнута со звоном,
 Оттуда, медленно ступая, вышел
 грозный лев....
 И, гордо поглядев на всех, зевая,
 Встряхнув роскошной гривой,
 потянулся, сев.
 Король опять нетерпеливо знак
 даёт -
 И распахнулись с грохотом пред
 всеми дверь вторая,
 Оттуда тигр прыжком
 чудовищным на взлёт
 Выскакивает, льва увидев,
 зарычал,
 И, воздух рёвом сотрясая,
 Он описал хвостом ужасный круг,
 Облизывая пасть, внезапно
 замолчал,
 Лёг в стороне от места, где царь
 зверей лежал.
 Вот в третий раз король знак подаёт
 рукой,
 Окинув взглядом медленным

Грустная серенада
«Sérénade triste» (E.Nelligan)

Как золотые слёзы с сердца
 вытекают,
 Так листья дней моих безудержно
 слетают.

Вас несёт в сад грёз, куда
 отправляюсь я
 Под неотвратимым ветром бытия.

Вы с дерева сокровенного в
 звенящей тишине
 Слетаете в аллею, что часто
 снится мне.

В щемящих красках детства тех
 беззаботных лет,
 Когда осенний ветер мне
 протрубил в ответ.

А вы, всё осыпаетесь, смешав
 тоску и боль,
 Гармонией прелюдии, объяв
 земли юдоль.

Так рано осыпаетесь, вы, на
 скрижали нив,
 Стекаете из глаз моих, из рук
 моих, застыв,

Как золотые слёзы с сердца
 вытекают,
 Так 20 лет моих безрадостно
 сгорают.

г. Киев, 26 октября 2010 г.

зверинец свой, -
 Из открытых двойных дверей
 Два леопарда вылетают,
 На тигра тотчас нападают,
 Но тот ударом страшной лапы
 Их усмирил, лишь поцарапав,
 Те отошли, рыча, досель
 молчавший, лёва
 Встаёт с свирепым рёвом.
 И стихло разом всё вокруг,
 Но тут с прекрасной дамской ручки
 вдруг
 Кунигунда перчатку уронила.
 Она меж львом и тигром угодила
 Перед началом битвы, и тогда
 лукаво
 Красотка к рыцарю Делоржу
 обратилась:
 «Уж коль любовь твоя, как клялся, -
 навсегда,
 Верни перчатку мне опять сюда!»
 И взор её холодных глаз обжѣг
 отравой...
 Ни слова ей в ответ Делорж не
 проронил,
 И в гущу логова зверей бесстрашно
 он вскочил,
 Перчатку дерзкою рукою подхватив,
 К балкону возвращается назад
 И ловит Кунигунды тайный взгляд,
 Что счастье близкое сулит, и к ней,
 Под возласы восторгов удивленья,
 подбегает
 И холодно перчатку ей в лицо
 бросает:
 «Мне благодарности сударыня не
 надо,
 Один Творец отныне мне отрада!»
 В смущении её тотчас он покидает.

*г. Киев, 15 февраля 2009 г.
 Ольга Захарченко (Янушевская)*

Фиалка
«Das Veilchen» (J.W. Goethe)

На луг, усыпанный цветами,
 Пастушка лёгкими шагами
 Спустилась, звонко напевая,
 А скромно, в стороне от всех,
 Фиалка, чуждая утех,
 Одна росла, благоухая,
 И жадно песне той внимая.
 «Ах! Если б краше всех была я,
 А не фиалочка простая,
 Меня бы милая сорвала
 В единое мгновенье ока,
 К груди истомленной прижала...»,
 Так в заблуждении жестоком
 Фиалка робко размышляла.

Увы! Бедняжку не заметив,
 Промчалась мимо, словно ветер,
 Пастушка юная, играя,
 Цветок сей нежный растоптав,
 Но с тайной радостью страдая,
 Фиалка стихла, умирая,
 Всё в жертвенной любви отдав.

*г. Киев, 24 января 2009 г.
 Ольга Захарченко (Янушевская)*

Захарченко (Янушевская) О.М. Особенности поэтического перевода. Сравнительная характеристика оригинала и перевода. Статья посвящена особенностям поэтического перевода и сравнительной характеристике оригинала и перевода. Описаны различные подходы к художественному, а именно к поэтическому переводу, который стал объектом научного исследования.

Ключевые слова: эквивалентность и ценность перевода, полноценный, адекватный перевод, информативное содержание оригинала, стилистическая характеристика оригинала, синонимический ряд, лингвистический порядок памяти, гармония словосочетаний, скрытые кадры, фауна слов.

Zahartchenko O. (Yanouchavska O.). Les particularités de la traduction poétique. La caractéristique comparative d'un original et de la traduction. L'article est consacré aux particularités d'une traduction poétique est à la caractéristique comparative d'un original et de la traduction; y sont décrites de différentes approches de la traduction poétique.

Mots-clés: l'équivalence et la valeur de la traduction, la traduction adéquate, la caractéristique de style d'un original, le rang synonymique, l'ordre linguistique de la mémoire, l'euphonie des groupes de mots, des cadres cachés, la faune des mots.

Макарова О.С.

*Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова*

СЛОВОТВІРНІ МОДЕЛІ ЛЕКСИЧНИХ ІННОВАЦІЙ СУЧАСНОЇ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У статті розглянуто активні процеси розвитку словотвору сучасної італійської мови. Висвітлено шляхи та чинники збагачення сучасної італійської мови, досліджено головні механізми утворення словотвірних моделей лексичних інновацій.

Ключові слова: лексичні інновації, словотвірні моделі, новотвори.